

NASVETI

MERJENJE POROZNOSTI TANKIH PLASTI S HELIJEM

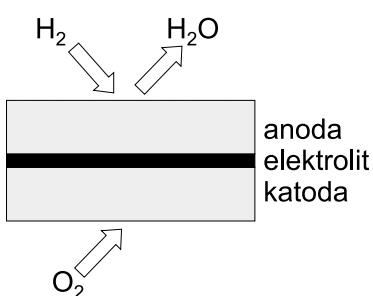
Miha Čekada, Peter Panjan

Institut "Jožef Stefan", Jamova 39, 1000 Ljubljana

Trdna snov je porozna, kadar njen volumen ni v celoti zapolnjen z materialom, temveč so vmes tudi prazni prostori. V tankih plasteh lahko poroznost razdelimo na tri skupine: (1) zaprta poroznost: praznine so izolirane in niso povezane med sabo; (2) odprta poroznost: praznine so povezane med sabo; (3) t. i. "pinholes": praznine se raztezajo čez celo plast. Najbolj preprosto se poroznost izraža v manjši gostoti glede na neporozen material⁽¹⁾.

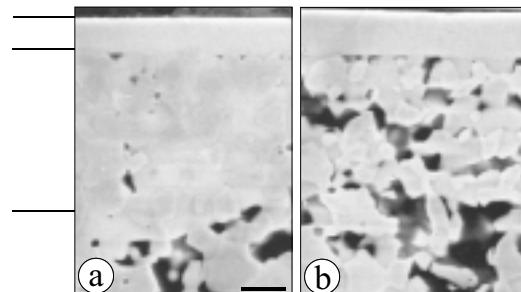
V tankih plasteh ima poroznost večinoma nezaželeni učinke. Zaradi večje efektivne površine je korozija hitrejša, še posebej pa jo pospeši olajšan transport reaktantov in produktov skozi pore. Porozen material se laže kontaminira z nečistočami, ki jih je nato težje odstraniti kot iz neporoznega materiala. Še posebej nezaželena je poroznost na fazni meji podlaga/plast, ki večinoma močno poslabša adhezijo, poveča kontaktno upornost in zmanjša topotno prevodnost. V določenih primerih uporabe pa je poroznost nujna, npr. pri senzorjih plinov, kjer potrebujemo veliko površino, na kateri poteka reakcija, in kanale, po katerih potujejo molekule plinov.

Poroznost lahko direktno opazujemo pod presevnim elektronskim mikroskopom. Navadno pa nas bolj kot pore same zanima poroznost materiala kot celote. Procentualno jo lahko določimo iz gostote, vendar nam ta podatek ne pove, ali je poroznost odprta ali zaprta. Velika poroznost zaprtog tipa v splošnem povzroči boljšo odpornost proti koroziji kot majhna poroznost odprtoga tipa. Več metod merjenja poroznosti zato temelji na primerjalnih preskusih odpornosti proti kemijskim vplivom: merjenje koroziskskega potenciala, selektivno raztplavljanje, kolorimetrija itd.

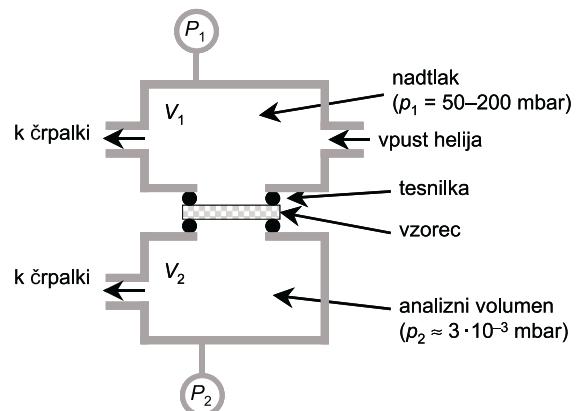

Slika 1: Shema tankoplastne gorivne celice s trdnim elektrolitom. Katoda in anoda sta porozni.

Enostaven in zanesljiv način merjenja poroznosti pa je, da merimo prepustnost tanke plasti za pline. Meritev je omejena na take sisteme, kjer je tudi podlaga porozna. Kot zgled si oglejmo merjenje poroznosti tankoplasnega elektrolita za trdne gorivne celice. Sestavljene so iz porozne katode in anode, ki morata biti električno prevodni in prepustni za pline, ter iz vmesnega elektrolita (slika 1). Le-ta mora biti ionski prevodnik, električni izolator in neprepusten za pline. Za elektrolit se največkrat uporablja ZrO_2 , stabiliziran z Y_2O_3 (t. i. YSZ – yttria stabilized zirconia). Izkaže se, da je ena največjih težav zagotovitev primerne tesnosti elektrolita, katerega značilna debelina je le nekaj mikrometrov. Slika 2 prikazuje SEM-posnetek prereza sistema tanka neporozna plast elektrolita na porozni anodi. Vmesna, t. i. funkcionalna plast je pripravljena iz neporoznega anodnega materiala in je namenjena temu, da zagoto-

Slika 2: SEM-posnetek tankoplastne gorivne celice s trdnim elektrolitom, pred (a) in po redukciji z vodikom (b). Porozni material je anoda, neporozna plast je elektrolit. Katoda še ni nanesena.

Slika 3: Shema helijevega merilnika poroznosti tankih plasti

vimo primerno gladko podlago pred nanosom tanke plasti^(2,3). Po redukciji v vodiku postane tudi funkcionalna plast porozna.

Merilni sistem je prikazan na sliki 3. Vzorec postavimo med dve evakuirani posodi. V eno spustimo helij in vzdržujemo stalen tlak velikostnega reda 100 mbar. Helij je izbran zaradi inertnosti in majhnega atomskega radija. Drugo posodo izčrpamo na začetni tlak ($p_{2,0}$) velikostnega reda 10^{-3} mbar. Meritev začnemo tako, da najprej prenehamo črpati spodnjo posodo oz. zapremo ventil pred črpalko. Tlak začne linerano naraščati s časom in je sorazmeren ploščini vzorca A in analiznega volumna V_2 . Prepustnost izračunamo po enačbi:

$$L = \frac{(p_2(t) - p_{2,0})V_2}{At}$$

Rezultat je kvantitativna vrednost, ki nam pove intenzivnost prehajanja plina skozi merjeno tanko

plast. Za uporabnost dane tanke plasti, v tem primeru elektrolita, je treba le preveriti, ali vrednost L leži pod zahtevano mejo. Za tankoplastne elektrolite trdnih gorivnih celic je zgornja meja $L = 10^{-4}$ mbar L/(cm² s).

Metoda je podobna helijevi detekciji netesnosti, ki se v vakuumistiki pogosto uporablja. Čeprav so takšni merilni sistemi v prodaji v izdelani obliki, pa jo lahko brez večjih težav tudi sami sestavimo.

LITERATURA

¹D. M. Mattox, Handbook of Physical Vapor Deposition (PVD) Processes, Noyes Publications, Westwood, 1998, 558–560

²B. Hobein, Herstellung von dünnen Elektrolytschichten mittels Laser-ablation und Kathodenzerstäubung für Hochtemperatur-Brennstoffzellen, doktorska disertacija, Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule, Aachen

³B. Hobein, F. Tietz, D. Stöver, M. Čekada, P. Panjan, Journal of the European Ceramic Society 21 (2001) 1843–1846